

Orbán Viktor beszéde a Helmut Kohl emlékére rendezett konferencián

2018. június 16. Budapest

Jó napot kívánok, tisztelt Hölgyeim és Uraim! Spengler Elnök Úr! Kedves Balog Zoltán Elnök Úr!

Balog Zoltán elnök úrral abban a munkamegosztásban állapodtunk meg, hogy én egyenesen és kendőzetlenül fogok beszélni, ő pedig utána elnézést kér a jelenlévőktől, hogy így alakult.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A magam részéről be fogom tartani a megállapodást. Az európai helyzetet ma izgatott és túlfűtött idegállapot jellemzi. Sok minden van egyszerre mozgásban. Kereskedelmi háború előszele az Amerikai Egyesült Államokkal, fegyveres konfliktus Ukrajna és Oroszország között, horizonton egy új olasz politika, Brexit-tárgyalások. Vagyis annak, aki ma európai politikával foglalkozik, hidegvérre, nyugodt idegrendszerre, bátorságra és jó ütemérzékre van szüksége. Ami a mai találkozónkat illeti, a bőség zavarával küzdünk. Nem vállalhatjuk túl magunkat, mert a meghívóban nem szerepelt, hogy a hallgatóság hideg élelmet is hozzon magával. Ami belefér, az annyi, hogy fejet hajtunk Helmut Kohl emléke előtt, és utána néhány fontos európai kérdésben körvonalazzuk a magyar álláspontot.

Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Spengler Elnök Úr!

A politikában a gondviselés azt jelenti, hogy a megfelelő helyen a megfelelő időben a megfelelő ember áll. Nincs abban semmi túlzás, hogy Helmut Kohl a Gondviselés ajándéka volt Németország és Európa számára. Nekünk, közép-európaiaknak Helmut Kohl a keresztény európai ember ideálja. Képviselte a keresztény Európát, ahová mindig is tartoztunk, és negyven év kommunizmus után az ő politikai akarata nyitotta meg az utat az európai népek közösségébe történő visszatérés előtt. Kohl kancellár politikai bátorsága teremtette meg az alapjait Németország és Európa újraegyesítésének, ezért mindig tisztelettel és hálával adózunk emlékének. Legyen neki könnyű a föld!

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ami Magyarország és az európai politika kapcsolatát illeti, legelőször is azt kell tisztáznunk, hogy mi is lehet egyáltalán Magyarország szerepe az európai politikában. Magyarország tisztában van saját erejével, súlyával és feladatával. Ezt hívják önismeretnek. Minden jó politika alapja és kiindulópontja a helyes önismeret. Magyarország, mint európai uniós tagállam nem vágyik európai politikai szerepre. Nekünk Magyarország az első, sem az országban, sem bennem nincs és nem is lesz ilyen ambíció. 10 millió állampolgár, 114 milliárd eurónyi GDP, kevesebb, mint húszezer katona. Ez a realitás. Miután fajsúlyos kérdésekben komoly vitáink vannak Brüsszellel és néhány nagyobb tagállammal, előállt az a csábító látszat, hogy Magyarország érdemben befolyásolhatja az európai politikát. Ennek a csábításnak ellen kell állni, és minden mást megelőzően Magyarország nemzeti érdekeinek megvédésére kell összpontosítani az erőnket. És ezen a tényen az sem változtat, hogy mint majd látni fogják a délutáni közleményből, ezelőtt néhány perccel módon volt megvitatni Donald Trump elnök úrral telefonon, hogy mi is a különbség egy „beautiful wall” és egy „beautiful fence” között.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Akárhogy is, a mondandómnak az a lényege, hogy Magyarország, illetve a magyarok egy öntudatos, büszke, de helyes önismerettel és reális helyzetértékeléssel bíró nép. Ahol határozott ambícióink vannak, az Közép-Európa és a visegrádi négyek. Magyar ambíció, hogy Magyarország egy erős, szorosán együttműködő, egymást segítő és bátorító országokból álló, közép-európai régióban élhessen. Itt számít, itt súlyt jelent az az erő, amit Magyarország képvisel. Magyarország elismeri Lengyelország meghatározó és vezető szerepét a közép-európai térségben, és a maga erejével az együttműködés irányába akarja terelni a közép-európai államközi kapcsolatokat. Magyarországnak ambíciója továbbá, hogy elősegítse a Nyugat-Balkánon található országok európai uniós tagságát, különösen és kiemelten Szerbia tagságát. Ambíciónk, hogy meggyőzzük a többi tagállamot arról, hogy az Európai Uniónak szüksége van erre, és erőforráshoz juthat az unió további bővítésével. Helmut Kohl pontosan értette, mit jelent, hogy az Európai Unió tagjai egyenrangúak. Nyilván nem azt, hogy azonos súlyúak lennének. A kulcsszó itt az Augenhöhe. Ha jól értem, ez valami szemmagasságot jelent, ami talán kulturális fordításban is megállja a helyét, amit gondolok. Passzolhat

hozzánk, mert mi pedig egy mellérendelő észjárású nép vagyunk, talán egyedülként egész Európában.

Ezután hadd szóljak néhány szót Németország és Magyarország kapcsolatáról. Két éve jártam Adenauer rhöndorfi házában, láthattam Adenauer és de Gaulle szobrát. Varga Imre készítette. Ő készítette azt a Szent István szobrot is, amely a keresztény Európa büszke aacheni dómjának magyar kápolnája előtt áll. Ez a válasz egy németek számára is érthető válasz arra a történeti és ideológiai kérdésre, hogy hova is tartozik Magyarország. Kohl értette, hogy sokat ér, ha Németországnak vannak barátai, akkor sem álltak ebben különösen jól. Helmut Kohl értékelte is a barátságunkat. Magyarországon a németek kitelepítésének van emléknapja. Magyarországon a németeknek saját jogon országgyűlési képviselőjük van. Tizenhárom nemzeti és etnikai kisebbség él Magyarországon, ez etnikai sokszínűséget és civilizációs-kulturális homogenitást jelent egyszerre. A német iskolák száma és az ott tanuló diákok száma is nő.

Ha a német–magyar kapcsolatokról beszélünk, emlékezzünk 1989-re is. Kohl értette, hogy a magyar szuverenitás és a német egység szervesen kapcsolódik össze. Az első téglát a berlini falból Magyarország ütötte ki. 1989-ben sokan le akartak beszélni bennünket a határnyitásról. 1989-ben sokan akarták Helmut Kohlt lebeszélni a német egyesítésről és az egységes Németország NATO-tagságáról. Kevés olyan nemzet volt, mint a magyar, ha volt egyáltalán, aki nem félt a német újraegyesítéstől. 1990-ben a magyarok között nagyobb volt a német egyesítés támogatottsága, mint a németek körében. Ma látok olyan európai politikusokat, akik akkor elleneztek a német egyesítést, ma pedig európaiságból akarnak kioktatni. Aztán Magyarország az Európai Unió tagja lett. Köszönet érte Németországnak!

Azt is el kell mondanom a mai alkalommal, hogy a német adófizetőknek nem kell aggódniuk. Nem kéregetni jöttünk az Európai Unióba, nem akarunk német pénzen élni. Úgy készülünk, hogy 2030-ra Magyarország az Európai Unió nettó befizetője lesz. Ráadásul Németország kereskedelme a V4-országokkal együttesen ma már jóval nagyobb, mint például Franciaországgal, Olaszországgal vagy a britekkel. A németek és a többi tagállam is szépen keres rajtunk, nem érdemes panaszkodniuk sem nekik, sem nekünk.

Ráadásul a német–magyar kapcsolatok fontos eleme, hogy mi kizárólag saját erőből védjük a déli határt is és ezzel Németországot a napi mintegy tizenkétezer migráns érkezésétől. Mi nem

hagytuk cserben se Németországot, se Európát. Ahogy mondtuk, végvári kapitányok vagyunk, és tudjuk, mi a kötelességünk. A német–magyar kapcsolatok 1989-es és 2015-ös tanulsága ugyanaz. Ha eljön a pillanat, nem lehet habozni, dönteni és cselekedni kell, oda kell tenni magunkat. Mi ezt megtettük 1989-ben és 2015-ben is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Most a határról és a kerítésről. A külső határt meg kell védeni, ez a belső szabad mozgás előfeltétele. A határ megvédése kötelező házi feladat. A határvédelem nem összeurópai, hanem nemzeti, tagállami feladat. Európai segítség adható, de a felelősség nemzeti. Látjuk, hogy a korábban elítélt magyar álláspont egyre inkább elfogadottá válik. Nem várunk köszönetet, nem vagyunk mi ahhoz hozzászokva, és nem fogunk triumfálni sem. Nem okoz örömet azt látni, hogy van, akinek három év alatt esett le az a tantusz, ami nekünk már az első pillanatban.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Lehetséges-e kompromisszum a migránsvitában? Nem, nincs rá semmi szükség. Van, aki úgy képzelem, a vitatkozó felek mindegyike engedjen, nyújtsa ki egymás felé a kezét, és történjen meg egy kézfogás. Ez egy rossz megközelítés. Vannak kérdések, amelyekben sohasem lesz egyetértés. Nem lesz, és nem is szükséges, hogy legyen. Ilyen például a bevándorlás. Semmilyen dokumentumot sem ismerünk, amely azt mondaná: ha belépsz az Európai Unióba, bevándorlóországgá kell válnod. Amikor beléptünk, mi semmi ilyet nem vállaltunk. Igaz, az Európai Unió alapdokumentumai azt sem mondják, hogyha valaki bevándorlóországgá akarja magát alakítani, az tilos lenne. Ezért vannak az unióban bevándorlóországok, ahol örömmel fogadják a migránsokat, össze akarnak velük keveredni, magukba akarják őket integrálni. És vannak országok, akik nem tartanak igényt migránsokra, nem akarnak velük összekeveredni, ergo az integrálásuk szóba sem jöhet. Ilyen esetben nem kompromisszumra, hanem toleranciára van szükség. Mi toleráljuk, hogy a schengeni zónában egyes tagállamok migránsokat fogadnak be, ennek vannak, illetve lesznek következményei ránk nézve is, ők pedig tolerálják, hogy mi ilyet nem teszünk. Ne oktassanak ki, ne zsaroljanak, és ne kényszerítsenek, hanem adják meg nekünk is a tagállamoknak kijáró tiszteletet, és akkor béke van az Olajfák hegyén.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Hasonlóképpen nem kompromisszumra, nem megállapodásra, hanem toleranciára és tiszteletre van szükség a bevándorlás kérdésén túl még néhány más kérdésben is: nemzetfelfogás, a családpolitika alapelvei, a házasság szabályozása és a társadalmi integráció területén is. Ezek a kérdések ugyanis tagállami hatáskörbe tartoznak, és az egyet nem értés mögött kulturális sajátosságok és történelmi gyökerek állnak, ezért felesleges újra és újra eredménytelenül megkísérelni egymás meggyőzését arról, amiről nem kell közösen döntenünk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ezután szeretnék szólni néhány szót az elmúlt öt év európai kudarcairól. Régen volt ilyen sikertelen öt éve az Európai Uniónak, mint a legutóbbi. Három súlyos hiba terheli Brüsszel lelkiismeretét. Elvesztettük az Egyesült Királyságot. Másodszor: nem tudtuk megvédeni a földrészünket a migránsoktól. És harmadszor: Brüsszel megbontotta a kelet–nyugat egyensúlyt. A mostani európai vezetés felelőssége világos, mint a nap. Jean-Claude Juncker megválasztásával, amit a britek elleneztek, végig és kitartóan elleneztek, valójában dinamitot helyeztünk a brit–európai uniós kapcsolatok alá. A britek ellenzését Magyarországon kívül mindenki negligálta. Semmi okunk meglepődni azon, hogy a migráció szikrájától lángot fogott a gyújtózsín, a dinamit pedig felrobbant.

Persze az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy az elmúlt öt évnek vannak eredményei is, még ha súlyukban el is maradnak a kudarcainktól. Juncker gazdaságélénkítő programja például valóban jelentett segítséget néhány tagállam számára. Az is teljesítmény, hogy Brüsszel a kudarcok idején is képes volt fenntartani az unió működőképességét. Az is igaz, hogy van ambiciózus digitális stratégiánk, és tettünk fontos lépéseket a közös védelem felé is. Békeidőben ez a teljesítmény akár hangos ünneplést érdemelhetne. Csakhogy az elmúlt évek nem voltak békeévek, mert elvesztettük a briteket, mert nem védtük meg magunkat a migránsinváziótól, és mert Brüsszel konfliktust nyitott az unió keleti és nyugati része között, s most erről szeretnék néhány szót szólni.

Azt mindenki láthatja, hogy létezik keleti–nyugati szellemi törésvonal. Fidel Castro éltetése a bizottság, vagyis a mi közös elnökünk részéről kínos pillanatot okozott. Lenyeltük. De Marx

éltetése, na az már megakadt a torkunkon, és kiverte a biztosítékot, mert nekünk ez felfoghatatlan. Marx meghirdette a magántulajdon felszámolását, meghirdette a nemzetek eltörlését, meghirdette a hagyományos, évezredek családmódellet felszámolását, meghirdette az egyház és a hit eltörlését, és végül megteremtette a modern antiszemitizmust, amikor a felszámolandó kapitalizmus kvintesszenciájának a zsidót, mint olyat jelölte meg. Mit lehet ezen méltatni? Kinek ment el az esze? Merthogy valakinek elment, vagy nekik, vagy nekünk, az biztos. De ezt a keleti–nyugati szellemi törésvonalat is áthidaltuk volna valahogy. Ami áthidalhatatlannak bizonyult, az, hogy a bizottság kizárólag a nyugati országok érdekeit képviseli azokban a gyakorlatias vitákban, amelyek a versenyképességről szólnak. Azt tapasztaljuk, hogy amikor a nyugatiaknak van valamilyen természetes, relatív versenyelőnye, mint például a pénz és a tőke szabad áramlása tekintetében, Brüsszel ezt a piac nevében körömszakadtáig védi. Azt hiszem, helyesen. Ahol viszont a keletieknek van relatív jobb versenypozíciója, mint például a munkaerő és a szolgáltatások esetében, ott rögtön dömpinget kiáltanak, és korrekciós intézkedéseket kényszerítenek ránk, a piac hirtelen másodlagossá válik. Ez nekünk nagyon sokba kerül, és egyáltalán nem fair.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Helmut Kohl is pártelnöke volt a saját pártjának, így talán az ő emlékének apropóján elhangzó beszédben is szabad beszélni a magyar kormányzópartok és az Európai Néppárt kapcsolatáról. Az Európai Néppárt vezetői által a mi rovásunkra elkövetett hibák ellenére úgy döntöttünk, hogy kitartunk az európai pártcsalád mellett. Most könnyű lenne tekintettel a 2019-es európai parlamenti választásokra létrehozni, mondjuk, egy új formációt a közép-európai országok hasonszörű pártjaiból vagy éppen egy bevándorlásellenes összeurópai formációt. Nem kétséges, nagyot hasítanánk a 2019-es európai választáson. De azt javaslom, álljunk ellen a kísértésnek, és tartsunk ki Helmut Kohl eszméi és pártcsaládja mellett. Dezertálás helyett inkább vállaljuk a nehezebb feladatot, újítsuk meg az Európai Néppártot, és segítsünk abban, hogy visszataláljon kereszténydemokrata gyökereihez. Az Európai Néppárt az európai közösség történetének legsikeresebb pártja. A Fidesz – Magyar Polgári Szövetség a 2000-es évek elején Helmut Kohl meghívására csatlakozott ehhez a nagyszerű közösséghez, és két évtized alatt annak egyik legerősebb és legsikeresebb pártjává vált. Az Európai Néppárt úgy tudta kiemelkedő európai sikereit elérni, hogy kezdetektől fogva mindig a győztesek pártja volt. Uniós sikereinket nem Brüsszelben, hanem nemzeti keretek között elért eredményeinkkel alapoztuk meg. A néppárt elvégezte azt a feladatot otthon és az unióban is,

ami egy párt, sőt minden párt alapvető dolga: képviselte a népakaratot a döntéshozó politikai intézményekben, ezért jogot formálhatott arra, hogy biztos alapokon kijelölje az európai integráció haladási irányait. Az emberek azért támogattak bennünket évtizedeken keresztül messze a legnagyobb számban, mert mi – szemben az ideológiákba beleszédült, íróasztalok mellett konstruált, életidegen doktrínák rabjaivá vált, megmerevedett baloldali és liberális politikai riválisainkkal szemben – mindig két lábbal a földön álltunk, értettük az embereket, ismertük az országainkat, és mindig odafigyeltünk arra, mit akarnak Európa polgárai. Mi valóban képviseltük őket.

Az Európai Néppárt, bár még ma is a kontinens legnagyobb pártja, az elmúlt tizenöt évben lassan, de folyamatosan veszített az erejéből és a befolyásából. A legfontosabb és ezt az elmúlt évek számos választása igazolja, hogy lépésről lépésre csökkent pártjaink befolyása a választóink körében. A néppárt vezetése erre a helyzetre rossz választ adott. Egy antipopulista népfrontot hozott létre. Németország erre jó példa, de ilyen az Európai Parlament is. Ez az antipopulista népfront minden hagyományos erőt a kommunistáktól kezdve a zöldeken, a szociáldemokratákon és a liberálisokon át egészen a kereszténydemokratáig egyesíteni akar a föltörekvő új pártokkal szemben. Ez szerintünk hibás. Hibás, mert egyrészt mentőövet ad a rohamosan életerejét veszítő baloldalnak. Másrészt hibás a bipoláris politikai dinamika miatt: ahelyett, hogy gyengítené, a hatalmon levő elit egyetlen alternatívájaként épphogy megerősíti az általunk legyőzni kívánt erőket.

Miközben az Európai Néppárt vezetése rossz választ adott, aközben születettek sikeres nemzeti modellek is. A másik modell Ausztriában és Magyarországon sikerrel kipróbált irány, ez felveszi a kesztyűt, nem hoz létre ilyen népfrontot, és az új pártok által felvetett kérdésekre komolyan veszi, és azokra felelős válaszokat ad. Ezt úgy teszi, hogy közben nem borul össze a bennünket rossz politikai irányba húzni kívánó, rajtunk élősködni akaró baloldallal.

Erőnk csökkenése, tisztelt Hölgyeim és Uraim, csak azért nem látványosabb, mert a hagyományos versenytársaink még nálunk is nagyobb sebességgel zsugorodnak, ami persze sovány vigasz. A baloldali és liberális ellenfeleink szellemi kalodába akarnak zárni minket, ők akarják megmondani nekünk balról jobbra, hogy mit tegyünk, mit gondoljunk, ők akarják diktálni, hogy miről beszélhetünk, és miről nem, kivel szövetkezhetünk, és kivel nem. Legújabbán már azt is meg akarják nekünk mondani balról jobbra, hogy ki lehet, és ki nem lehet tagja az Európai Néppártnak. Ez mégiscsak abszurd. Számunkra, kommunizmust megélt

országok számára mindez rossz emlékeket idéz. Kísértetiesen hasonlít ahhoz, amikor a múlt század közepén a Szovjetunióval és a globális geopolitikai alkukkal hátulról megtámogatott kommunisták ugyanezzel a módszerrel, fokozatosan szalámiták le a polgári pártokat egész Közép-Európában.

Kétségkívül mi az Európai Néppárt CSU-ja vagyunk, az Európai Néppárt jobboldali, kereszténydemokrata platformját alkotjuk. Mi úgy látjuk, hogy antipopulista népfront helyett eljött a kereszténydemokrata reneszánsz ideje. A keresztény politika szemben a liberális politikával képes megvédeni az embereket, nemzeteinket, a családokat, a keresztény gyökerű kultúránkat, a nők és férfiak egyenjogúságát, vagyis a mi európai életmódunkat.

Hölgyeim és Uraim!

A pártügyek után hadd mondjak néhány szót az unió jövőjéről. Az Európai Unió még gazdag, de már gyenge. A Brexittel tovább gyengül, a külső versenytársak pedig erősödni fognak. Nem lehet más célunk, mint az erős Európai Unió, de az erős unió erős tagállamokat követel. Az egyéni felelősség a gazdaságban továbbra sem porlasztható el, nem oldható fel mágikus közösségiesítésben. Ez előfeltétele egy erős Európának. Elsőként mindenkinek a saját portáján kell rendet tartania, mert csak erős tagállam tud a másik segítségére sietni, hogyha az önhibáján kívül bajba kerül. Mindenkit szeretnék emlékeztetni arra, hogy elsőként kerültünk pénzügyi védőháló alá, és elsőként, még 2013-ban az utolsó centig visszafizettük a pénzügyi segítséget. Mi hiszünk Schäuble úr koncepciójában, miszerint költségvetési fegyelem mellett is végre lehet hajtani mély strukturális reformokat. Mi onnan tudjuk, hogy ez lehetséges, hogy mi ezt megpróbáltuk, és ez nekünk sikerült.

Az Európai Unió jövője azon múlik, hogy képes-e megvédeni a külső határait. Ez az unió jövőjének következő kérdése. Ha megvédjük a határainkat, értelmét veszti a migránsok szétosztásáról szóló vita, hiszen nem tudnak bejönni. Ha nem tudnak bejönni, nincs kit szétosztani. Ez józan ésszel belátható gondolat. És ha így járunk el, akkor már csak az a kérdés marad, mi legyen azokkal, akik eddig bejöttek. Nekünk erre az a válaszunk, hogy azokat pedig nem szétosztani kell, hanem haza kell őket vinni.

És végül Európa jövőjének nagy témái közé tartozik a védelem kérdése, ahol világosan kellene beszélni. Az, aki nem tudja magát önerőből megvédeni, mindig ki lesz szolgáltatva,

még békeidőben is, csak nem látványosan. Vagyis Európának olyan saját véderőre van, lenne szüksége, amellyel képes magát megvédeni. A jó hír az, hogyha lassan is, tán a kelleténél lassabban is, de megindultunk ebbe az irányba.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Az Európai Unió legnagyobb gyengéje a belső bizalom hiánya. Most erről szeretnék néhány szót szólni. A bizottság kapitális hibát vétett, amikor bejelentette, hogy a régi, semleges szerepköre helyett ezentúl politikai bizottság lesz. Már a név is vészjósító. Mi meg akkor vétettünk kapitális hibát, amikor ezt nem tettük szóvá, hanem eltűrtük. A helyzet úgy áll, hogy ma a bizottság a nagy államok eszköze a kisebbek ellen. Mi más is lehetne, hogyha egy politikai testület? Akkor a politikai realitások kell, hogy leképződjenek benne. Ezért van az, hogy a bizottság nemcsak nem véd meg bennünket a túlerővel szemben, hanem a nagyok érdekében saját maga játssza ki a jogszabályokat, élen jár a lopakodó, tehát törvénytelen jogkörmódosításokban, a bizottság eszközeit pedig zsarolásra használja. Bár van egy kis idődimenzió-probléma, de azt mondanám, hogy elmoszkvásodik. Ennek kell véget vetni 2019-ben. Ennek a bizottságnak mennie kell, és az új európai realitásokat tükröző bizottságra és parlamentre lesz szükségünk.

És így megérkeztünk a most vitára bocsátott új európai költségvetés kérdéséhez. Nos, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ez a költségvetés éppen olyan, mint az Európai Bizottság: bevándorlás- és migránspartí. A költségvetési tervezet lényege, vagy ha úgy tetszik: újdonsága, hogy elveszi a pénzt az európai emberektől, és odaadja a migránsoknak és az NGO-knak. Olyan, minthogyha Soros György írta volna. Lehet is. Az olaszok végre kimondták, amit mindannyian tudunk, hogy az NGO-k valójában fehérgalléros embercsempészek. És a bizottság költségvetése őket akarja pénzelni, tehát támogatni akarja a kékgalléros és a fehérgalléros embercsempészek koalícióját. Ezt mondták ki az olaszok.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Ha a testi legyengülés kiváltó oka szellemi természetű, mint ahogy az unió esetében így áll a helyzet, akkor a gyógyítást nem a testtel, hanem a szellemmel kell kezdeni. Az Európai Unió meggyőződésem szerint azért veszítette el korábbi példás problémamegoldó képességét, mert feladta a saját múltját, és ezzel sutba dobta több évtizedes kormányzási tapasztalatát.

Amnéziás lett. Ezt tanultuk Szájer József írásaiból. Az unió mai hivatalos ideológiája szerint Európában a béke, a haladás és az együttműködés az európai közösség létrehozatalával kezdődött. Ami korábban volt, az kicsinyes, partikuláris, nemzetállami, vallási rivalizálás volt, amelyet a nacionalizmus és a szektásság indulatai tápláltak, és amely véres háborúhoz, sőt végső soron magához a holokauszthoz vezetett. Ezért – folytatódik a brüsszeli logika – ebből gyakorlatot, iránymutatást, példát meríteni nemcsak hogy nem lehet, de ha így teszel, az egyenesen szembemegy az új Európa semleges alapértékeivel, kirekesztő, káros, egyenesen bűnös dolog. Ezzel Európa szellemi kényszerzubbonyt húzott magára, és elvetette több száz, sőt több ezer év kormányzati tapasztalatát. Ettől a szellemi kényszerzubbonytól kell elsőként megszabadulni, mert ez nemcsak szellemi gondokat, hanem gyakorlatias politikai bajokat is előidéz. Szintén Szájer Józsefnél olvastam valahol, hogy aki elengedi, eldobja a múltját, vagy hagyja, hogy azt elvegyék tőle, ne csodálkozzon, ha elveszti az iránytűjét az elé kerülő új problémák megoldása során is. Így fordulhatott elő az, hogy a közelmúltban komolynak gondolt államférfiak álltak elő olyan minimális történelmi tudással is könnyen megcáfolható érvekkel, hogy, mondjuk, a tengeri határokat nem lehetséges megvédeni. Amit a határokról, falakról, kerítésekről az elmúlt években összehordtak, azt az emberiség több ezer éves tapasztalata cáfolja. A határok ugyanis az élet alapvető dolgai, határok nélkül nem lehetséges a létezés. Aminek nincsenek határai, kontúrjai, az nincs is. Ha pedig a tengeri határokat nem lehetne megvédeni, akkor hogy a csudába létezhetnének tenger melletti országok? Nyilvánvaló, hogy nem a lehetőség, hanem az akarat hiányzott, amit épp az olasz kormány legutóbbi tettei igazolnak.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Amikor a kereszténydemokraták, a kereszténydemokrácia reneszánszának lehetőségéről beszélünk, akkor számomra az a gondolat a meghatározó, amit valamikor a németek kaptak 1945 tájékán Amerikából egy rádióüzenetben, ami így hangzik. „A kereszténység az a háttér, amely előtt minden gondolatunk értelmet nyer. Nem kell minden európainak hinni a keresztény hit igazában, mégis bármit mond, gyárt, tesz, az mind a keresztény örökségtől kapja meg a jelentését.”

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A liberális rend ma azért omlik össze, mert kiderült, hogy az eszméit nem az életre, nem a valóságra, nem a történelemre építi, hanem mesterséges konstrukciókra, amelyekbe az olyan, szerintük irracionális képződmények, mint az Európát, az európai emberek életét két évezreden át formáló és meghatározó hit, nemzet, közösség, család fogalmi egyszerűen nem is férnek bele.

És végül kell néhány szót szólnom a föderációs törekvésekről, aminek legújabb álneve: jogállamiság-mechanizmus. Az Európai Bizottság, de idesorolhatjuk nyugodtan az Európai Parlamentet is, folytonosan elégedetlen a saját mozgásterével, és mindig újabb és újabb területekre akar terjeszkedni. Ennek iskolapéldája az úgynevezett jogállamiság-mechanizmus, amelynek mélyelemzését szintén Szájer Józseftől kaphatja meg az ember, amelyben kifejti, hogy ezeknek alig van jogi alapja, legalábbis az uniót létrehozó Szerződésben. A trükk lényege egyszerűen az, hogy arra hivatkozva, hogy egyes nemzeti hatóságok, jogalkalmazó szervek bizonyos százalékban uniós jogot is alkalmaznak, az unió beleszólást követel abba, hogy az egyes nemzeti jogrendszerek hogyan működjenek, milyen ellenőrzési mechanizmusaik legyenek, hogyan szervezzék meg az egyes tagországok a saját jogalkalmazásukat. Ezért mondjuk azt, hogy a jogállamisági mechanizmus csak fedőneve annak a föderalista törekvésnek, hogy nyomást akarnak gyakorolni a vonakodó kormányokra.

Befejezésképpen talán még arra a kérdésre kell válaszolnom, mit tud Magyarország felajánlani a közös európai politikához? Kellő szerénységgel az alábbi listát tudjuk felállítani. Először is jó példát tudunk mutatni a gazdasági reformok területén. Aztán segítséget tudunk nyújtani a migránsok hazaszállításához, ha szükség van rá; régóta mondjuk: a segítséget exportáljuk, s ne a gondokat importáljuk. Aztán tudunk tanácsot adni, ha van, aki kéri. Egy tanácsot kéretlenül is adunk, mert nekünk van magyar történelmi tapasztalatunk. Azt tanácsoljuk mindenkinek, hogy bánjon csínján azzal a gondolattal, hogy az iszlám bármely európai ország része lenne. Jó tudni az iszlám válaszát. Mi, magyarok ismerjük. Ha például az iszlám Németország része, az muszlimul azt jelenti, hogy Németország az iszlám része. Ezen érdemes elgondolkodni. Példa, segítség és tanács mellett azt is szelíden, de világosan meg kell mondanunk, hogy a jövőben sem hagyhatjuk magunkat, és nem engedhetjük meg, hogy olyasmire kényszerítsenek bennünket, amit nem akarunk. Ha pedig nem tudunk az egyezkedés során elegendő eredményt elérni, ha pedig nem tudjuk most elfogadni, de legalább tolerálni egymás álláspontját a migráció és a költségvetés kérdésében, akkor várjunk.

Várjuk meg, hogy az európai emberek nyilvánítsák az akaratukat a 2019-es választáson. S aztán jöjjön, aminek jönnie kell.

Köszönöm megtisztelő figyelmüket!